

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: C. A., zastoupeného JUDr. Wieslawem Firly, advokátem v Havířově – městě, Svornosti 2, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2004, čj. OAM-3210/VL-10-HA14-2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 11. 2005, čj. 63 Az 224/2004 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**
- III. Odměna advokáta JUDr. Wieslawa Firly se určuje částkou 2558,50 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 12. 2004, čj. OAM-3210/VL-10-HA14-2004, zamítl žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 8. 11. 2005, čj. 63 Az 224/2004 - 34, zamítl. Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39¹.

¹ <http://www.nssoud.cz>

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se bude zpravidla, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*; 2) kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*, přičemž rozdílnost judikatury může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bude shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*, o němž se může jednat zejména tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu; b) krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva, přičemž je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné, nevýrazná pochybení především procesního charakteru přitom zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Zájmem stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s., ale také uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V posuzované věci stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil. Nejvyšší správní soud se proto mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití kritérií nastíněných ve shora citovaném usnesení Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatel namítal vady řízení před správním orgánem, pro něž měl krajský soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], a dále nepřezkoumatelnost spočívající ve vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jakkoliv tomuto (posledně uvedenému) ustanovení stížní důvody výslovně nepodřadil.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel v žádosti o udělení azylu ze dne 4. 11. 2004 i při pohovoru k žádosti o udělení azylu dne 25. 11. 2004 uvedl, že v roce 2001 přijel s manželkou do České republiky kvůli zaměstnání, později přivezl i syna. O azyl se rozhodl požádat, aby si legalizoval pobyt poté, co mu v červenci 2004 nebyla prodloužena platnost víza. V případě návratu do Mongolska se obává ekonomických potíží.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci (zejména se dostatečně konkrétně stěžovatele nedotazoval na případné

možné pronásledování jeho či jeho rodiny z politických důvodů) Nejvyšší správní soud neshledal tyto námitky přípustnými, neboť je stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Již nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud připomíná, že se obdobnými otázkami již zabýval např. v rozhodnutí publikovaném pod č. 181/2004 Sb. NSS, a v rozhodnutí ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 22/2003 - 41², v nichž vyslovil, že povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené; nelze však dovést, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění; povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.

Pokud stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně interpretoval § 2 odst. 5 zákona o azylu, protože skutečný stav věci zjištěný žalovaným nepodřadil pod pojem pronásledování ve smyslu tohoto ustanovení a stěžovatel splňuje podmínky § 12 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud připomíná, že obdobnými otázkami se již zabýval v řadě svých rozhodnutí. V rozsudku publikovaném pod č. 397/2004 Sb. NSS, např. konstatoval, že potřeba další legalizace pobytu žalobce, který na území České republiky pobýval legálně od roku 1988 do 2001, není zákonným důvodem pro udělení azylu (§ 12 zákona o azylu). V rozsudku publikovaném pod č. 349/2004 Sb. NSS, pak vyslovil, že vedle pozitivního vymezení předpokladů pro udělení azylu v § 12 zákona o azylu stanoví tento zákon také vylučující důvody, při jejichž naplnění žadateli azyl udělit nelze; tyto důvody jsou taxativně stanoveny v § 15 a § 16 tohoto zákona; jsou-li splněny podmínky vymezené v ustanovení § 16 odst. 1 tohoto zákona, tj. podmínky pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, není namístě zkoumat případnou existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) citovaného zákona, protože udělení azylu je za takové situace vyloučeno.

K námitce stěžovatele, že jsou u něj dány podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu, ale žalovaný tuto skutečnost v řízení o udělení azylu nezkoumal a nezabýval se jí ani krajský soud, Nejvyšší správní soud připomíná své rozhodnutí ze dne 10. 2. 2004, čj. 4 Azs 35/2003 - 71³, v němž vyslovil, že zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné [§ 16 odst. 1 zákona o azylu], znamená, že neproběhlo dokazování ke zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu; protože neexistence těchto důvodů je podmínkou rozhodování podle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) i podle § 13 zákona (sloučení rodiny), nemůže správní orgán tímtož rozhodnutím vyslovit, že se azyl podle § 13 nebo podle § 14 neuděluje.

K poslední námitce stěžovatele, že krajský soud pochybil, když nijak neproověřil jeho tvrzení na ústním jednání dne 8. 11. 2005 ve vztahu k pronásledování děda jeho manželky v zemi původu pro politické přesvědčení a názory, Nejvyšší správní soud odkazuje na § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož při přezkoumání rozhodnutí vychází soud

² <http://www.nssoud.cz>

³ <http://www.nssoud.cz>

ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud tedy neměl a nemohl přihlídnout ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Pro srovnání Nejvyšší správní soud odkazuje na rozhodnutí publikované pod č. 298/2004 Sb. NSS, a ze dne 9. 10. 2003, čj. 7 Ads 1/2003 - 45⁴.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2x 1000 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé a dále 2x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 408,50 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznávají náklady v celkové výši 2558,50 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

⁴ <http://www.nssoud.cz>